

μένη είπε :

— Μαζέψτε τὰ λεφτά! Πάμε τώρα!

Ἐνῶ κατέβαιναν τὸ μονοπάτι, κανένας τους δὲν μιλοῦσε. Οὔτε μίλησαν ὅταν μπήκαν μέσα στὸ αὐτοκίνητο πού τους μετέφερε πίσω στὴν πόλι. Μόλις ἔφθασαν στὴ φυλακὴ, ὁ ἀστυνόμος Μπάρτον ὠδήγησε ὁ ἴδιος τὸς κρατούμενους του σ' ἓνα κελλί, ὅπου τὸς κλείδωσε. Ὑστερα τράβηξε πρὸς τὴ Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας.

Ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ κελλιοῦ τους, οἱ δυὸ νέοι κουβέντιαζαν μὲ τὸν δεσμοφύλακα. Δὲν σκέφθηκαν οὔτε στιγμή νὰ ἀρνηθοῦν τὴν ἐνοχὴ τους στὴ ληστεία τῆς Τραπέζης.

Ὁ νεαρὸς Μπάρτον, πού ἀπὸ μικρὸς εἶχε δείξει πὼς δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, εἶχε μπλέξει σὲ διάφορες μικροαπάτες. Μιά μέρα ὅμως πού ὁ πατέρας του τοῦ ἔκανε παρατηρήσεις, ὁ νέος εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ πατρικὸ του σπίτι καὶ εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Ὁ πατέρας του δὲν ἔμαθε τί εἶχεν ἀπογίνει ὡς τὴν τραγικὴ στιγμὴ πού τὸν συνέλαβε στὸ ξέφωτο τοῦ δάσους. Εἶχε γίνῃ ἓνας ληστής, ἓνας γκάγκστερ, αὐτὸς, ὁ μονάκριβός του γυιὸς — τὸ παιδί, πού τοῦ εἶχε κατασπαράξει τὴν ψυχὴ καὶ πού ὅμως αὐτὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ λατρεύη!

Καθισμένος στὸ κελλί του ὁ νεαρὸς κακοποιὸς γελοῦσε καὶ κουβέντιαζε ἀμέριμνα. Δὲν φαινόταν νὰ δίνῃ δεκάρα γιὰ τὴν τραγικὴ θέσι στὴν ὁποία βρισκόταν.

— Πὼς τὰ καταφέρατε καὶ σὰς πιάσανε; τὸν ρώτησε ὁ δεσμοφύλακας.

— Ὅταν ὁ μπαμπᾶς ἄρχισε νὰ μᾶς καταδιώκῃ, ἀπάντησε αὐτὸς, κρυφθίκαμε μέσα στὸ δάσος. Ἐγὼ ὅμως ἤξερα πὼς δὲν μπορούσαμε νὰ γλυτώσουμε. ἤξερα πὼς ὁ μπαμπᾶς δὲν θὰ ἠσύχαζε ἂν δὲν μᾶς εὑρίσκε καὶ δὲν μᾶς συνέλαμβανε.

— Καλὰ, ρώτησε ὁ φύλακας, γιατί δὲν προσπάθησες νὰ δραπετεύσης, ἂν ταν σὲ ἔπιασε;

— Γιατί; ἔκανε ὁ νέος. Γιατί θὰ μὲ σκότωνε χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε στιγμή. Τέτοιος εἶνε ὁ μπαμπᾶς...

Ὁ ἀστυνόμος Λήλαντ Μπάρτον εἶχε φθάσει τώρα στὴν Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας. Μπήκε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, στάθηκε σὲ στάσι προσοχίς, χαιρέτησε στρατιωτικὰ καὶ εἶπε μὲ τὸν ψυχρὸ τόνο τῆς ἀναφορᾶς:

— Κύριε διευθυντά, ὡς ἀναφέρω ὅτι συνέλαβα τὸς ληστὰς τῆς Τραπέζης!

Καὶ σωριάστηκε νεκρὸς πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου του... Εἶχεν ἐκπληρώσει ὡς τὸ τέλος τὸ καθῆκον του. Μὰ ἡ καρδιά του πατέρα δὲν εἶχε μπορέσει ν' ἀντισταθῇ στὴ φριχτὴ αὐτὴ δοκιμασία...

ΣΕΣΙΑ ΤΑΝΕΎ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Μὴ στηριχθῆς ποτὲ σὲ μεγάλον ἄρχοντα καὶ σὲ παλιν τοῖχο.

Λόγος καὶ λιθάρι φεύγουν καὶ δὲν πιάνονται.

Κοιμήσου δίχως δεῖπνο καὶ ξύπνα δίχως χρέη.

Στὴν εὐτυχία ὑπάρχει ὁ κόρος, στὴ δυστυχία ἡ ἐλπίδα.

Ἡ τέχνη τῆς συνομιλίας εἶνε ν' ἀκοῦς πάντα, καὶ νὰ μιλάς κάποτε.

Ὅπως τὸ σκουλήκι τρώει τὸ ξύλο, ἔτσι κ' ἡ κακὴ γυναῖκα καταστρέφει τὸν ἄντρα.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;...

(Τί ἀπαντοῦν ἡ δεσποινίδες)

Ὡς καὶ εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος ἐγράψαμεν, δημοσιεύοιμε τὰς τελευταίας τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστριῶν μας ἀπαντήσεις περὶ τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου, προκειμένου νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ διανομὴ τῶν δώρων.

Ἡ Δίς ΧΕΛΙΑΝΙΩΤΟΠΟΥΛΑ (Κρήτη) μᾶς γράφει: «Ὁ σύζυγος πού ὄνειρεύομαι, θέλω νὰ εἶνε ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ὑγιής, νὰ μὴ εἶνε χαρτοπαίκτης καὶ μέθυσος, νὰ μὴ με ζηλεύῃ καὶ νὰ με ἀγαπᾷ πραγματικὰ, ὅπως θὰ τὸν λατρεύω κι' ἐγώ.»

Ἡ Δίς ΜΑΡΙΤΣΑ Κ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ (Καστοριά) ἀπαντᾷ: «Ὅπως τὸν φαντάζεται ἡ κάθε μία μας, αὐτὸς εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος. Καὶ ὁ πιὸ εὐτυχισμένος γάμος; Ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ποθητοῦ προσώπου.»

Ἡ Δίς Ι. Ι. Θ. (Ἀθηναί), θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον τὸν ἐργατικόν, πού νὰ ἔχη μιὰ θετικὴ δουλειὰ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ζήσῃ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του.

Ἡ Δίς «10-16» (Θεσσαλονίκη), γράφει: «Στὴν ἐποχὴ πού ζοῦμε πολὺ σπάνια θὰ βροῦμε ἰδανικοὺς συζύγους. Γιὰ μένα τέτοιος θὰ εἶνε ἓνας ἄνδρας τίμιος, εὐκρινὴς καὶ εὐγενὴς στὰ αἰσθήματά του, πού νὰ μπορᾷ νὰ συνεννοηθῶ ὁποιαδήποτε στιγμὴ μαζύ του. Πλούτη δὲν ἐπιθυμῶ, μόνο ἡσυχία, νοικοκυρεμένη ζωὴ, χωρὶς στερήσεις.»

Ἡ «ΜΙΚΡΗ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ», (Ἀλεξάνδρεια), ἀπαντᾷ: «Γιὰ μένα πρῶτος ὅρος τοῦ ἰδανικοῦ συζύγου εἶνε νὰ με ἀγαπᾷ καὶ νὰ μοῦ ἔχη ἐμπιστοσύνη ὅπως κι' ἐγὼ θὰ ἔχω σ' ἐκείνον. Ἐπίσης δὲν τὸν θέλω μὲ θάνατους τρόπους καὶ τραχὺ χαράκτηρα. Ὅσο γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἀποψι, δὲν με μέλλει ἂν εἶνε πλούσιος ἢ ἀπλῶς εὐπορος, ἀρκεῖ νὰ μποροῦμε νὰ ζοῦμε καὶ τὸ σπιτάκι μας ν' ἀστράφῃ, ὄχι ἀπὸ πλοῦτο, ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπη.»

Ἡ Δίς ΜΑΙΡΗ Β., (Πειραιεύς), ἀπαντᾷ: «Λόγω τοῦ ὅτι στὴ σημερινὴ ἐποχὴ κυριαρχεῖ μόνον τὸ χρῆμα, γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὸν ἰδανικόν μου σύζυγον τὸν θέλω πλούσιον. Ναι! Θυσιάζω τὰ νειάτα μου, τὴ νεότητά μου (εἶμαι μόλις 16 1/2 χρόνων), γιὰ ἓναν ἄνδρα γέρο, κουτσό, καμπούρη, ἀλλοιθωρο καὶ κωφάλαλο! Μόνον διότι θὰ ἔχη ἀφθονον χρῆμα, θὰ εἶνε γιὰ μένα ὡραῖος καὶ τέλειος καθ' ὅλα, ἀλλὰ καὶ ὁ πιὸ ἰδανικὸς σύζυγος, γιατί δὲν θὰ ὑπάρχῃ φόβος νὰ μοῦ τὸν... ξελογιᾶσῃ καμμιὰ.»

Ἡ Δίς «ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ», θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον τὸν τίμιον ἄνδρα, τὸν ντροπαλὸ καὶ ἐργατικόν, ὃς ὁποῖος νὰ ἔχη μιὰ καλὴ θέσι γιὰ νὰ κερδίξῃ τὰ χρήματα πού ἀναγκαιοῦν γιὰ τὴ συντήρησι τῆς οἰκογενείας του.»

Ἡ «ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ», θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον τὸν ἄνδρα πού θ' ἀγαπήσῃ ἀληθινὰ τὴ γυναῖκα του καὶ ὄχι ψεύτικα καὶ ὑποκριτικὰ. Ἀμφιβάλλει ὅμως ἂν στὴ σημερινὴ κοινωνία μπορῇ νὰ ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνδρες, εὐκρινεῖς στὴν ἀγάπη τους.

Ἡ Δίς ΖΩΗ ΑΔΑΜ, (Γαλάτσι), γράφει ὅτι στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχουν ἰδανικοὶ σύζυγοι.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλαι ἀπαντήσεις.